

AQUIFIER

BOEK 1

AQUIFER

TWEE

WERELDEN

APART

Jeske & Eduard Meinema

Twee werelden apart

Aquifer # 1

Copyright © 2022 Jeske & Eduard Meinema

Cover: Suzanne Gavitone (<https://suzannegavitone.com/>)

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403683775

NUR 333

All rights reserved.

1

Het is zover.

Ik gooi mijn zwarte lokken zelfverzekerd over mijn schouder terwijl ik over het immense, lege plein richting het statige overheidsgebouw paradeer. Verontrust kijk ik om me heen. Geen winkel te bekennen. Ik zucht. Ik heb het gevoel dat ik op weg ben naar een sportdag. Ik heb nog niets gedaan, toch parelt het zweet al over mijn bovenlip. Gezonde inspanning zei de gymdocent altijd. Ja. Mijn idee over gezondheid is net even anders...

Vandaag is de eerste dag van mijn sociale dienstplicht. Een voorrecht, zegt de overheid. Ik behoor tot de eerste generatie die dit voorrecht heeft. Een voorrecht dat me twee jaar van mijn leven kost; dus of ik er echt blij mee moet zijn... geen idee. Verplicht werken voor de overheid. Mijn ouders vinden het maar niks. Maar goed, die twee zijn het met meer dingen niet eens. Mijn afstudeerrichting bijvoorbeeld.

‘Pinky! Ik heb je in geen tijden meer gezien!’ Vanna vliegt me lachend om mijn hals. Ze lijkt als een stofwolk uit het niets op te duiken. Door de grote droogte van het laatste decennium hebben we daar meer dan genoeg van. Stof bedoel ik. Vanna’s

zijn er niet zo veel. Maar ze heeft gelijk. Na ons afstuderen heb ik mijn vriendin nog amper gezien.

‘Daar komt nu *vast* verandering in,’ zeg ik een beetje afgemeten. Ze merkt mijn sarcasme niet op.

Vanna fronst. ‘Je weet dat de kans echt heel klein is dat we op hetzelfde project worden gezet, hè?’

Hoewel we tijdens onze studie bijna alles samen hebben gedaan, had ik als voorbereiding op de sociale dienst een ander traject gekozen dan Vanna. Hoe teleurgesteld ze daar over was, heeft ze me duidelijk laten merken. Het gezegde ‘geen nieuws is goed nieuws’, kreeg ineens een heel andere, wrange betekenis. Vanna vond dat ik haar in de steek had gelaten door niet samen met haar neo linguïstiek te volgen. Wat een woord: neo linguïstiek. Nieuwe taalkunde. Ook wel Universele Communicatie genoemd. Laat het maar aan de taalfanaten over om zoveel mogelijk synoniemen voor één woord te bedenken. Vanna en mijn ouders hadden samen nog een ultieme poging gedaan om mij naar deze studierichting te pushen. ‘Dat is goed voor je. Kun je je taalvaardigheid opfrissen.’ Idioot plan; wat moet je vandaag de dag nog met nieuwe taalkunde? Iedereen heeft een Translatch; de module die elke zucht automatisch in 108 talen vertaalt. Minstens. Maar Universele Communicatie leek nu eenmaal een veiligere keuze. Wat moet een jonge meid als ik nu in een lab? Of erger: in het veld. Nee, met Universele Communicatie was de kans dat ik dichtbij huis bleef een stuk groter. En ik snap het. Als ik mijn verstand zou hebben gevolgd dan zou ik me hebben ingeschreven voor Universele Communicatie, maar er is iets aan de wetenschap wat me intrigeert. Dus volgde ik mijn gevoel.

‘Gaan we dit gesprek opnieuw voeren?’ vraag ik Vanna.

‘Pinky, het was toch leuker geweest als we onze dienstplicht *samen* hadden kunnen doen? We deden altijd alles samen.’

‘Dat kan nog steeds. En je weet best dat ik me zonder mijn Trans-latch niet verstaanbaar kan maken.’

‘Dat is niet waar,’ protesteert Vanna zwak.

‘Oh nee, klopt. Mijn gezichtsuitdrukking is gelukkig in alle vijf continenten duidelijk,’ antwoord ik kribbig.

We lopen zwijgend door naar de balie van de receptie en ik voel mijn geweten knagen. Evenals mijn maag; die begint nu toch ook lichtelijk te tintelen. Niet dat ik dat ooit zal toegeven. Ik ben honderd procent relaxt. Wat zeg ik? Tweehonderd procent! De rust zelf... Afijn, mijn punt is duidelijk. Ik schraap mijn keel en gooi mijn haar opnieuw naar achteren als ik heupwiegend naar voren loop.

‘Pinkett Blextone en Vanna Quay,’ zeg ik stoerder dan ik eigenlijk ben. De receptioniste frons haar wenkbrauwen terwijl ze ons bijna minachtend aanstaart. Voor haar zijn we gewoon twee burgertrutten die zich melden om hun dienstplicht te vervullen. Ze veegt met haar vingers over de balie. Nou ja, balie. De hele balie is één groot computerscherm. Haar magische, over de balie zwiepende vingers roepen informatie op. Ha! Ze mag dan handig zijn met haar super touch-screen, haar nagellak is gechipt. Dat zie ik met mijn ogen dicht. Bij wijze van spreken dan.

‘Vanna Quay,’ zegt *Miss Charming* achter haar alwetende balie, ‘Universele Communicatie is op verdieping 3, kantoor 7. Gebruik de Paternoster.’

Vanna en ik kijken haar verbaasd aan: ‘Een pater?’

De receptioniste sluit even haar ogen. Ik zie haar denken: weer zo’n onwetend wicht. ‘Dé Paternoster!’ zegt ze streng en wijst naar de wand met de draaiende boekenkasten. Althans, ik dacht dat het dat was. Een kunstwerk met bewegende kasten dacht ik. Geërgerd vervolgt onze hooghartige hostess haar

verhaal: ‘De Paternoster is een lift. Open cabines die continu ronddraaien. Zo bereikt u de derde verdieping.’ Ze lacht fijntjes: ‘Wel voorzichtig instappen...’

Dan richt ze haar blik op mij. ‘Pinkett Blextone... Life Sciences...’ Ze wacht even alsof ze niet kan geloven dat ik me moet melden bij Life Sciences. ‘Begane grond, lab 6.’ Ze kijkt op van haar superscherm. ‘Goh, typisch,’ glimlacht ze dan ongemeend zoetjes naar me.

Ik glimlach niet gemeend terug en focus me op mijn nieuwe ex-vriendin.

‘Dus,’ aarzelt Vanna, die duidelijk niet weet hoe ze op gepaste manier afscheid van me moet weten. Andersom weet ik het evenmin. ‘We zien elkaar nog wel?’ oppert ze dan.

De vrouw achter de balie is ons zat. ‘Meisjes, speelkwartier is voorbij,’ klakt ze afkeurend met haar tong terwijl ze ons met haar hand wegwuift. De bitch.

Voor ik de gang inloop en mijn nieuwe toekomst tegemoet ga, zie ik nog net hoe Vanna staat te stuntelen bij de, eh, hoe noemde ze dat ding, de Paternoster. Na twee mislukte pogingen springt ze in een open liftcabine en verdwijnt uit zicht. Haar pornoroze pumps zijn het laatste wat ik van haar zie.

2

Dromen zijn bedrog, maar mijn nachtmerries komen altijd uit. Lab 6 is nog saaier dan ik had verwacht.

Zonder Vanna voel ik me nu toch wel erg alleen. Dit in tegenstelling tot de vijf andere dienstplichtigen die al een plekje in het lab hebben gevonden. Ze stralen zelfverzekerdheid uit. Of misschien zijn ze gewoon blij met zichzelf. Wat me enorm verbaast aangezien ik zelden zo'n verzameling nerds bij elkaar heb gezien. Lelijke losers. Nou ja, die lange gozer gaat wel. Eigenlijk best wel zelfs.

Ik schud verward mijn hoofd - ik moet bij de les blijven. Mijn ogen glijden door het lab. Er is nog exact één stoel over. Krukje eigenlijk. Er staat een gezette, oudere man ongeduldig te wachten dus ik ga snel op het gammele ding zitten.

‘Zoals u weet, of zou moeten weten uit de informatie die wij u hebben gemaïld, heeft de overheid verschillende projecten gestart,’ begint hij uit het niets. Niks geen ‘Goedemorgen. Welkom op je eerste dag als dienstplichtige’. Welnee, brandt maar los. Ga maar direct van start. ‘Allemaal missies in het kader van de sociale dienstplicht. Ik mag u meedelen dat u - op basis van uw prestaties - bij de belangrijkste missie bent ingedeeld!’ zegt professor Edfey blijer dan wie dan ook in dit dodelijk saaie lab. ‘Al zeg ik het zelf,’ voegt hij daar nog nasaal aan toe.

Hij praat irritant door zijn neus. En hij praat net zo enthousiast met zijn handen als met zijn tong. Grootse, joviale gebaren verduidelijken zijn enthousiasme. Ik kan zijn enthousiasme tot nu toe nog niet delen. Het ziet eruit als een dode bedoeling. Als *dit* het belangrijkste project is wat de overheid te bieden heeft, dan ben ik al helemaal blij dat ik niet bij Universele Communicatie zit. Tegelijkertijd vraag ik me wel af wat dit project dan zo bijzonder maakt. En wat we in vredesnaam gaan doen. ‘Natuurlijk gelden er wel een paar voorwaarden’ verradt hij het addertje onder het gras. ‘Elk resultaat wat hier wordt verkregen, elk gesprek dat wordt gevoerd is strikt vertrouwelijk. Uw privé zaken komen op een laag pitje te staan. Wij verwachten absolute focus van u...’ De korte pauze die volgt, heeft een doel.

‘Hooft u wel hier, hnn?’ onderbreekt professor Edfey zichzelf met een merkwaardig kreuntje uit zijn neus. Ik ben nog blijven hangen bij het gedeelte dat mijn privéleven op een laag pitje komt te staan. Na hooguit vijftien seconden heb ik door dat zijn blik op mij is blijven hangen. ‘Ik?’ vraag ik schaaachtig.

‘Ja, u, schone dame. Universele Communicatie is namelijk op de derde verdieping.’

‘Oh, maar ik hoor echt hier hoor,’ antwoord ik beleefd.

‘Nou... Mieters. Geweldig hoor. Leuk hoor,’ praat hij me spottend na. ‘En wat zei u ook alweer dat uw naam was? Hnn?’ Ah, het nu al fameuze neuskreuntje.

‘Ik geloof niet dat u mijn naam al had gevraagd,’ zeg ik verontwaardigd.

‘Fijn dat u gelooft juffrouw, maar wij zijn hier voor wetenschappelijk onderzoek.’

Nu ben ik echt beledigd. Ik begrijp best dat ik nogal uit de toon val. Tenminste, als mensen mij al niet over het hoofd zien;

met mijn minimale lengte. Professor Edfey kijkt me nog steeds afwachtend aan.

‘Pinkett Blextone,’ verzucht ik bij gebrek aan een ad rem antwoord.

‘Blextone? Hmm, nu u het zegt...’ zegt hij terwijl hij op zijn computerscherm mijn naam op zijn lijst met exotische namen aantikt.

‘Blextone? Hmm. Engels van origine, hnn?’ vraagt Edfey dan neus-kreunend.

‘Nee, gewoon Hollans,’ zeg ik de ‘D’ weer eens lekker inslikkend.

‘G’woon Hollans,’ imiteert Edfey mij opnieuw. ‘Dan had u, gewoon, Jannie Jansen of Sandra Smit geheten. Blextone is niet echt Hollands juffrouw Pinkett,’ zegt Edfey stellig. ‘Afijn, waar was ik?’ vervolgt hij.

Hij krabt onbekommerd op zijn achterhoofd, absoluut niet geïnteresseerd in mijn eventuele antwoord. Of achtergrond. Of bestaan. Plotseling bekruipt mij het gevoel dat twee jaar sociale dienstplicht met Edfey als mijn leidinggevende erg lang gaat duren. Erg veel tijd om te piekeren krijg ik echter niet, want de professor komt al met de volgende verrassing: ‘We vertrekken vanmiddag.’

Verwarring en geroezemoes onder de zes dienstplichtigen. Eén van de meiden, ze heeft een opvallend pluiskapsel en zit vooraan, steekt, misschien nog wel meer geschrokken dan ik, haar hand op: ‘Professor? Ik dacht dat we allemaal in het lab zouden werken?’

‘U zit niet meer op school juffrouw. U hoeft hier niet uw bevallige handje op te steken om uw vraag te stellen. Hnn?’ Hij kijkt ons allemaal doordringend aan. ‘Zoals ik u eerder aangaf,

bent u geselecteerd. Zeg maar gerust “uitverkoren”. U bent de crème de la crème, ingedeeld bij het AQUIFER *field-team*.’

Mijn Translatch begint onrustig te piepen bij het horen van zo veel onbekende woorden. En dat levert me al weer een geërgerde blik van Professor Edfey op.

‘Juffrouw Pinkett, ik praat hier gewoon Hollands, u kunt uw Translatch wel uitschakelen.’

Gegniffel onder mijn nieuwe collega’s. Ik ga weer lekker. Nog geen kwartier bezig en ik ben al de gebeten hond. Professor Edfey gaat onverstoorbaar verder: ‘Samen bent u in staat ons grootste probleem op te lossen.’ Zo, eerst een mes in de rug en nu een pruik met veren in de...afijn, daar beneden, je weet wel. Iedereen zat weer lekker.

Professor Neuskreun vervolgt: ‘U gaat het veld in, op afstand ondersteund door mensen van UC.’ Hij kijkt trots rond, ziet de blikken van onbegrip en verduidelijkt: ‘UC, Universele Communicatie, hnn?’

Zie je? Zij blijven veilig hier, in de stad, dichtbij huis. Hoe meer ik erover nadenk, hoe aantrekkelijker dat eigenlijk klinkt.

Het pluiskapsel vooraan steekt weer aarzelend haar hand op.

‘Rhona,’ zegt de professor.

Ik kijk verward op. Wat of wie is Rhona? Pas als het pluiskapsel vooraan haar mond open trekt, begrijp ik dat Rhona haar naam moet zijn.

‘Moeten we experimenten uitvoeren met dieren?’ vraagt ze trillerig.

De professor kijkt even bedenkelijk. Hij heeft ons duidelijk nog niet alles verteld wat we moeten weten. En dat geeft me te denken.

‘Ja,’ is het niet verrassende, korte antwoord.

‘Ik, eh, bedoel eigenlijk... ontleden?’

‘Wellicht.’ Professor Edfey kijkt haar aan alsof ze zojuist voorstelde het laboratorium in brand te steken en de brokstukken samen op te eten.

‘Dat kan ik niet,’ piept ze.

‘Dan bent u hier niet op de juiste plek. U kunt kiezen. U blijft en ontleed misschien een paar dode dieren, of u gaat en verlaat daarbij deze missie.’

Rhona valt stil en kijkt beschaamd naar beneden. Aansteller. Ik hoop niet dat ik veel met haar te maken krijg. Ook al acht ik die kans vrij klein.

‘Dat dacht ik al’ constateert Edfey tevreden. ‘Voor de rest nog mensen die problemen hebben met deze missie?’

Niemand zegt wat. Niemand weet ook daadwerkelijk wat deze missie precies inhoudt. En steun vinden we ook niet bij elkaar. De ijzige stilte snijdt mijn trommelvliezen bijna aan flarden.

‘Mooi!’ roept professor Edfey. Enthousiast begint hij, half struikelend over de uitspraak, onze namen van zijn scherm op te noemen: ‘Daebob Aué, Pinkett Blextone, Lothar Cassa, Téa Mixman, Rhona Quast en Saybal Ruzius...Welkom bij AQUIFER!’

Tijdens het voorstellen glijdt mijn blik extra nauwkeurig over mijn nieuwe collega's heen. Mijn god, hoe langer je ze bekijkt, des te erger het wordt. Ha! Hoe langer je er naar kijkt, wat toepasselijk als Daebob in beeld komt. Mijn ogen glijden van zijn tenen tot zijn kruin. Jeetje, wat is hij lang. Ik geloof dat ik met mijn lengte met moeite zijn knieholte haal. Ik trek mijn neus afkeurend omhoog, hoewel Daebob nog niet eens de ergste is. Mijn ogen gaan langzaam verder naar Lothar wiens hals vol met eczeem zit en wiens haar dof, stoffig en hoog op zijn hoofd

is gedrapeerd. Ik werp onbewust nog een afkeurende blik op Daebob en vergelijk hem met het andere mannelijke exemplaar. Hm... Door zijn lengte heeft hij het voordeel dat hij niet zo'n papzak is als Saybal. Ik bestudeer Saybal nog wat beter, van zijn gepigmenteerde huid tot zijn gemillimeterde haar. Mijn maag wikkelt zich in een knoop: waar ben ik terecht gekomen? Ik besluit snel voor mezelf dat dit niet mijn mensen zijn. Met de twee anderen, die zich meiden noemen, wil ik al helemaal niets te maken hebben. Pluizenkop Rhona ziet eruit of ze dagelijks onder stroom staat en Téa is een grijs muisje. Onbewust bedenk ik me wat er van haar te maken zou zijn als ze een laagje make-up op haar gezicht zou smeren. In gedachten voer ik al een make-over uit, totdat Lothar een rochel uitstoot en dat probeert te verdoezelen met een zielig kuchje. Ieuw. Ik ben in één klap terug in het hier en nu.

Ik besluit nu toch maar de brandende vraag te stellen die iedereen op zijn lippen heeft liggen, maar niet durft te stellen: 'Professor? Zei u dat we vanmiddag al weggaan. Over een paar uur?'

'Zei ik dat?' zegt hij lachend. 'Nou in ieder geval heeft u mij niet "over een paar uur" horen zeggen... we vertrekken over exact 55 minuten.'

Nog meer verwarring en geroezemoes in de groep.

De professor klapt in zijn handen. 'Dus, kinders,' zegt hij, 'hoogste tijd om uw uitrusting te controleren. Daarna hebt u nog tijd voor een korte lunchpauze. Ik zie u op het VETRO-station.' En weg is hij. Verbouwereerd blijven we met ons zessen achter.

'Nou,' zegt Lothar, 'dat was een verhelderende introductie. Welkom bij missie AQUIFER. Doel onbekend.'

3

Een half uur lunchpauze voor we vertrekken.
We zitten buiten in het zonnetje.

Altijd de zon. Nog steeds geen regen. De droogte wordt zo langzamerhand beangstigend. Maar nog niet zo beangstigend als de onuitspreekbare kreet waar professor Edfey het over had. En dan heb ik het niet over Rhona. Nee, ik bedoel AQUIFER. Het is mij, of de rest van de groep, nog steeds niet duidelijk wat onze missie inhoudt, behalve dat het groots is. En van wereldbelang. Het enige wat vast staat, is het feit dat we binnen enkele minuten vertrekken naar...Ja, waar gaan we eigenlijk naar toe?

Als professor Edfey aan komt lopen, veert iedereen op. Zal hij nu dan uitleggen waar we heen gaan? En wat we gaan doen? Het enige wat hij ons vanmorgen heeft verteld, was dat we ons klaar moesten maken voor de reis. Een reis van zes uur. Dat maakte de tongen los. Zes uur? Welke bestemming kun je vandaag de dag binnen zes uur bereiken? Wat moet ik aan? Wat moet ik meenemen? Zijn er winkels? Maar Edfey vond dat hij al genoeg had verklapt. Laat ik het zo zeggen: het reisdoel was en bleef net zo bekend als het doel van de missie zelf. Nee, hij maande ons alleen de uitrusting goed te controleren. Een uitrusting met een neopreen pak. Een duikpak. Mijn maag draaide zich om. Waar we ook naar toe zouden gaan, missie AQUIFER zou in het water eindigen. Of beginnen. Of allebei. Het is niet dat ik niet kan zwemmen, ik hou van zwemmen. Op

mijn zestiende heb ik samen met mijn vader duiklessen gevolgd en inmiddels heb ik zelfs een duikbrevet. Mijn vader noemt me nog steeds liefkozend zijn waterrat, maar een missie op het water betekent min of meer dat we afgesloten zijn van de rest van de wereld en ik aangewezen ben op deze... mensen. Ik slik en besef dat ik alles en iedereen van wie ik houd echt achterlaat. Daarbij zijn er in de wetenschap relatief weinig winkels onder water. Maar dat terzijde.

‘Duurt het echt zes uur professor?’ vraag ik, nu al moe van het reizen. Onze trip duurt met de VETRO misschien maar zes uur, in die ouderwetse vliegtuigen had je tenminste nog enigszins ruimte. Deze buisachtige cabines hebben maar een diameter van vijf meter. Ik wil gewoon niet weten hoe we hier met zijn zevenen in passen; zeker nu we iemand in ons midden hebben die twee keer zo lang is als ik.

Nu compenseer ik de gemiddelde lengte wel, maar dat betekent ook dat ik degene ben die wegens ruimtegebrek verfrommeld in het kleinste hoekje moet gaan zitten. De doorgangshekjes die opengaan, verbreken mijn gedachten.

‘Welkom aan boord. Volg instructies,’ klinkt de blikkerige stem uit de computer. Professor Edfey bergt zijn dokterstas en rammelende koffers zorgvuldig op. In tegenstelling tot de anderen. De jongens kijken niet eens; achteloos smijten ze hun tassen het laadruim in. Eigenlijk zijn Téa en ik de enige die voorzichtig doen. Niet echt verrassend. Professor Edfey sluit het laadruim achter ons en als vanzelf opent de cabine. De jongens dringen zich naar binnen. Zonder een woord te wisselen, zonder enig benul van waar we naartoe gaan. Ook Rhona en Théa wisselen geen woord. Laat ik het zo zeggen: in dat ene halfuurtje hebben we nog geen telefoonnummers uitgewisseld.

Edfey's gezicht spreekt boekdelen. Hij kijkt als een moeder met een groep kinderen op het eerste door haar georganiseerde verjaardagsfeestje: zijn ogen zijn vol complete, wilde paniek.

'Fijn,' zegt de verwarde professor; de moederkloek die de 'kuukens' niet meer onder controle heeft. Nooit heeft gehad eigenlijk. 'De reis kan beginnen,' vervolgt hij hoopvol. Hij gaat er eens goed voor zitten, waardoor een van zijn vetrollen - professor Edfey is nu eenmaal een mollige man - over mijn armleuning flapt. Verschrikt schuif ik nog een stukje op, waardoor ik echt tegen de ronde wand aan zit geplakt. De deur van de cabine sluit en ik kijk langs de professor heen om nog net een laatste glimp op te kunnen vangen van alles wat ik ken, voordat we deze wereld achter ons laten. Pas als de VETRO in beweging komt en we niet meer terug kunnen, lijkt het de professor een goed idee om ons te vertellen waar we heen gaan. 'Laat ik dan maar eens vertellen wat er allemaal in Australië te doen is!' zegt Edfey nu opgewekt. Wat? Australië? Zo dan. Reisdoel bekend. Missie blijft een mysterie...

Het VETRO systeem is snel. Het vacuüm buizensysteem 'blaast' passagiers van de ene kant van de aardkloot naar de andere. Net zoals in vroeger tijden postpakketjes via buizenpost door gebouwen werden getransporteerd. Alleen zijn wij nu het pakketje. Ik voel me als een sardientje in een blikje. Helaas zijn sommige van mijn soortgenoten extra lange sardientjes. Weet je, laat het 'tje' maar weg. Het zijn supersardienen met superlange slungelbenen. Daebob's stelten liggen schaamteloos onder mijn stoel geparkeerd waardoor mijn charmante beentjes maar één mogelijkheid hebben. Rusten op die lange stelten en hopen, bidden als ik gelovig zou zijn, dat de reis snel voorbij zal zijn. Sardientjes in space. Ongemerkt schieten we door het buizensysteem. Geen uitzicht. Nauwelijks beweging te voelen. Het lijkt of we stil staan, toch bewegen we met een snelheid

van, pak ‘m beet, 2470 kilometer per uur richting ‘Down Under’. Hemelsbreed - hmm, beetje vreemde uitdrukking aangezien de buizen van de VETRO diep in de grond liggen - maar, hemelsbreed van Amsterdam naar Australië, pak ‘m nog maar eens beet, 14.833 kilometer.

Ik voel iets. Een friemelend gevoel aan mijn been. ‘Hou die lange stelten bij je, Lothar!’ brul ik zo hard dat iedereen direct rechtop veert.

‘Sorry,’ lacht hij ongemeend. ‘Het is hier ook zo klein.’

‘Vergeet het maar viespeuk. Gewoon je handjes thuis. Beentjes bedoel ik. Lange noedelbenen kan ik beter zeggen.’

‘Je hoort mij toch ook niet klagen?’ bemoeit Lange Jan aan de overkant zich er nog eens lekker tegenaan.

‘Omdat die stelten van jou nou eenmaal onder mijn kont liggen Daebob,’ zeg ik, zonder te begrijpen waarom de anderen dit lachwekkend vinden.

‘Oké, stelletje pubers,’ zegt Edfey. ‘Jullie zijn hier voor het vervullen van je sociale dienstplicht. Niet een of andere werkweek van je basisschool.’ Het valt me op dat hij zo opgewonden is dat hij zijn typische, irritante “hnn” vergeet. Maar onbewust heeft hij wel gelijk. We lijken inderdaad wel een groepje opgewonden tieners.

‘Ik zal de spanning een beetje ontladen,’ zegt Edfey wat opnieuw gegniffel oplevert. ‘*A dirty mind is a joy forever,*’ zucht hij nog maar eens voor hij zijn langverwachte speech gaat houden. ‘AQUIFER,’ zegt hij kort. Een lange stilte volgt.

‘Nou, dat helpt hoor,’ zegt Lothar. ‘Ik ben veel geruster nu ik alles tot in de puntjes weet.’

Téa geeft hem een ongenadige schop tegen zijn lange schenen. ‘Laat de professor nou even...’

Edfey reageert niet op hen. Hij is, helemaal in zichzelf gekeerd, zijn betoog aan het voorbereiden alsof hij een college aan de universiteit moet geven.

‘Wat zegt AQUIFER jullie?’ begint hij eindelijk.

‘AQUIFER,’ herhaalt Daebob. De alwetende Daebob. ‘Formele benaming voor een afgesloten watervoorraad onder land.’

‘...voor een afgesloten watervoorraad onder continenten én oceanen’ verbetert Edfey hem alsof hij in de collegezaal staat.

‘*Close enough,*’ zegt Daebob waarmee hij de zwaarlijvige professor op de kast weet te krijgen.

‘Nee, nee, nee. Zo gaan we dat niet doen, hnn. Niets “*close enough*”, bij benadering, plusminus, ongeveer. We moeten de feiten achterhalen. Wij gaan naar Australië om het tekort aan drinkwater waar onze wereld thans mee kampt, op te lossen. Wij gaan de verborgen watervoorraden onderzoeken en benutten.’

‘Met alle respect professor,’ piept Saybal. ‘oppompen van water gebeurt al eeuwen. De laatste jaren zo erg dat hele gebieden in Californië, maar ook in Texas en zelfs in Spanje, verzakken; met aardbevingen als gevolg.’

‘Correct,’ beaamt Edfey. ‘De zogenoemde “*Moving Mountains*”. Ach, we hebben in Nederland ons eigen drama met gaswinning gehad.’

‘Waar heeft u het over?’ vraagt Rhona ongerust.

‘Excuus,’ zegt de professor. ‘Ik vergeet dat u niet allemaal dezelfde studie achtergrond hebt. Nog voor de grote droogte begon, werd in drogere gebieden op aarde al veel grondwater opgepompt. De aquifers, de ondergrondse watervoorraden werden volledig leeggepompt. Water wat eeuwenlang onder de

grond was opgeslagen, werd gebruikt voor agrarische doeleinden. Als gevolg hiervan ontstonden loze ruimtes, de grond zakte in waardoor bergen verzezen. De uitdrukking “bergen verzetten” kreeg ineens een andere betekenis,’ lacht Edfey maar niemand lacht met hem mee. ‘Hmm, ja, niet zo leuk,’ kreunt hij. ‘Enfin, sinds we de aquifers leegpompen vormen zich overal ter wereld nieuwe bergen. Afgezien van het probleem van de zakkende grond, hebben we inmiddels te maken met een veel groter dilemma.’ Edfey last weer een korte pauze in.

‘Ga door professor,’ zegt Lothar ongeduldig.

‘Ook de aquifers, de verborgen zoetwatervoorraden, zijn niet onuitputtelijk. We moeten verder zoeken naar buffers om de mensheid van water te voorzien.’

‘Water zoeken?’ vraagt Saybal. ‘Is dat onze missie? Water zoeken? Nieuwe aquifers opsporen?’

‘Hmm, niet exact,’ zegt Edfey voldaan over zijn omvangrijke buik wrijvend. ‘Wij gaan nieuwe aquifers onderzoeken op levensvormen.’

Nu heeft hij iedereen aandacht. Zelfs de mijne.

‘Wat voor levensvormen?’ vraagt Téa ineens super geïnteresseerd.

‘Wacht even,’ zegt Daebob. ‘Hebben we daarom die duikpakken? Gaan wij in ondergrondse meren ronddobberen om te kijken of er leven in zit? Misschien wel een soort duivelsvissen of zo? Van die diepzeemonsters met lichtjes boven hun bek die ons opslobberen?’

‘Ja,’ zegt Lothar, ‘diepzeehaaien zonder ogen maar met hele grote tanden!’

‘Hou op kleuters,’ zegt Edfey. ‘Voorgaande missies hebben verschillende nieuwe aquifers ontdekt. In één daarvan zijn bewegingen geregistreerd. Wij gaan onderzoeken welke levensvorm deze bewegingen veroorzaakt.’

‘Maar dat is toch reuze interessant,’ zegt Téa. ‘Darwin aan het werk’.

‘Interessant?’ klaagt Daebob. ‘Die ondergrondse meren... hoor je wat ik zeg? Ondergrondse meren, liggen diep in de bodem. Jarenlang afgeschermd voor de buitenwereld. Niemand weet wat daar voor levensvormen zijn ontstaan. Maar het is wel duidelijk dat het een gesloten systeem is. Ieder lieveheersbeestje dat daar door de eeuwen heen heeft overleefd, is geen liefheersbeestje.’

‘Lieveheersbeestjes zijn sowieso carnivoren en kannibalen,’ zegt Téa nog even als geruststelling.

‘Je begrijpt het niet,’ zegt Daebob. ‘We betreden een onbekende wereld. We moeten een duikpak met zuurstofflessen meenemen om te overleven. We weten niet wat voor griezels ons daar beneden opwachten en als er iets fout gaat, is er niemand die ons kan helpen. We zitten diep onder de grond, hebben geen communicatie, geen extra zuurstof, het is of we op een onbekende planeet worden gedropt.’

‘Wel,’ zegt professor Edfey. ‘Alleen ons onderzoek kan uw ongelijk aantonen. Maar ik ben met u eens dat de situatie in een ondergronds meer voor ons problematisch kan zijn. Nog afgezien van een andere, complicerende factor, zullen we ons werk inderdaad afgesloten van de buitenwereld moeten verrichten. Diep onder de grond.’

‘Wacht even,’ meng ik me ook maar eens in de strijd. ‘Welke complicerende factor bedoelt u precies?’

‘Ehm... Hoewel ik uw vraagstelling naar het exacte zeer waardeer, weet ik het ook niet precies.’ Ja hoor, hij vangt me weer op mijn woorden. ‘Maar,’ vervolgt Edfey, ‘ ik moet u wel vertellen, eigenlijk voorbereiden, op de eindbestemming van onze missie.’

‘Australië bedoelt u?’ vraagt Saybal.

‘Dat wel,’ zegt Edfey mysterieus. ‘Maar dan een beetje verder.’

‘Ehm...,’ vraag ik nu zeer ongerust. ‘Hoe veel verder precies?’

‘Ja,’ zegt Daebob die het eindelijk met mij eens is. ‘Waar gaan we nou naartoe, joh?’

‘Ik neem aan dat u met ‘joh’, mij bedoelt?’ probeert Edfey de zaak nog een beetje te vertragen.

‘Professor Edfey,’ zeg ik resoluut. ‘U wilt dat wij samenwerken. Werk dan zelf ook mee. Noem man en paard. Waar gaan we exact naartoe en wat gaan we voor levensvorm onderzoeken?’

Geschrokken van mijn halsstarrige houding, parelen de zweetdruppeltjes op zijn vette voorhoofd, slikt Edfey zijn terughoudendheid in. ‘Juffrouw Pinkett, collegae,’ zegt hij iedereen één voor één aan-kijkend. ‘Missie AQUIFER brengt ons naar een recent ontdekt bassin, gevonden op enkele mijlen van het bekende Great Barrier Reef.’

‘Oh, we gaan tussen de witte haaien duiken?’ zegt Lothar meer bang dan grappig.

‘Nee, we gaan niet op of bij het Great Barrier Reef duiken,’ vervolgt Edfey. ‘We gaan er diep onder.’

‘Wat?’ schreeuwt Daebob. ‘Bedoel je... Gaan we... Nee...’

Edfey kijkt hem meewarig lachend aan. ‘Uw vraagstelling is enigszins onduidelijk, maar ik bedoel te zeggen dat wij, zoals wij hier bijeen zijn, als groep onder water gaan om een ondergrondse watervoorraad onder de oceaan te verkennen.’

‘Water *onder* het water. We gaan dood!’ roept Daebob die zijn armen in de lucht gooit. Nou – dat werkt lekker opbeurend.

‘We hebben in ieder geval één ding dat ieder mens op deze planeet nu graag wil.’

‘En dat is?’ vraag ik.

‘Drinkwater,’ antwoordt hij kort en droog.

Niemand lacht. Iedereen heeft visioenen van een angstige toekomst die al heel dichtbij is.

‘Oh ja,’ zegt Edfey. ‘Wat die enge levensvormen betreft... Normaal gesproken maakt men zich niet zo druk over onbekende diersoorten. We zoeken immers water voor onze eigen soort.’

‘Dus?’ vraagt Saybal. ‘Er is daar een diersoort die voor ons interessant is?’

‘Hnn, ik zou het geen diersoort durven noemen. Althans niet op dit moment, tot ik zeker weet... tot *wij* zeker weten, of de vermoedens correct zijn.’

‘Nou dat moet me een spectaculair dier zijn,’ zegt Lothar.

‘Zoals ik u al zei. Ik weet niet zeker of het een diersoort is,’ zegt Edfey.

‘Ja, wat is het dan?’ vraag ik hem benieuwd.

‘Mogelijk een zeemeermin.’

Hoe bang we ook waren om diep onder de zee en zelfs diep onder de grond te verdwijnen; de volslagen idiote gedachte dat

er mensen zijn die beweren dat zeemeerminnen bestaan, nu nog, in deze tijd, maakt ons allemaal aan het lachen.

4

Het is belangrijk dat we allemaal bij elkaar blijven. Blijf bij mij, kinders.’

Professor Edfey baant zich een weg door de drukke menigte op het VETRO-station van Great Palm Island.

‘Juffrouw Pinkett, een beetje pas er in, hnn?’

‘Maar ik kàn niet sneller,’ roep ik vermoeid uit. Mijn benen zijn volledig verzuurd. Verkramp. Ik beweeg me voort als een hoogbejaarde vrouw. Nee, dat is niet waar. Ik word namelijk aan weerskanten ingehaald door hoogbejaarde vrouwen.

‘Ik heb anders nergens last van,’ zegt Daebob tevreden terwijl hij flink doorstapt. Nu hoeft hij daar niet zo veel voor te doen, twee stappen verder en hij staat bij de uitgangspoortjes.

‘Joh,’ antwoord ik spottend.

‘Nou, hup hup, juffrouw Pinkett. Daar zijn de uitgangspoortjes, dan kunnen we zo langs de winkels tippelen naar de uitgang en pakken we de boot.’

Wacht even... Winkels? Hoorde ik dat goed? Zei hij...? ‘Wat voor winkels?’ vraag ik bibberig.

‘Niks bijzonders. De gebruikelijke troep,’ is zijn korte antwoord.

‘Professor, ik denk toch dat we even moeten kijken. Ik geloof dat ik wat vergeten ben,’ zeg ik resoluut. Hallo, dit is de

laatste keer dat ik een winkel zie in twee jaar. Misschien is het wel de laatste keer dat ik überhaupt een winkel zie. Die kans gaat hij niét van me afpakken. Met geen mogelijkheid.

Professor Edfey zucht. ‘Ik heb nog zo gezegd dat de spullen die vermeld stonden op de paklijst...’

‘Weet ik, weet ik. Maar ik ben zo klaar,’ beloof ik hem. Maar professor Edfey lijkt niet toe te willen geven. ‘Luister,’ zeg ik als we bij de uitgangspoortjes zijn, ‘geef me anders het adres en dan kom ik daarheen. Wacht gewoon op me bij de boot.’ Ik probeer me stiekem uit de voeten te maken. Ik zie namelijk een parfumerie. En ik zou een moord doen voor een ander luchtje dan die zweetlucht van mijn nieuwe collega’s.

Professor Edfey kijkt me waarschuwend aan, maar dan schiet Téa me te hulp: ‘Ik geloof dat ik ook nog wat extra voorraad insla. Gewoon, voor het geval dat,’ zegt ze vertwijfeld. Ik trek triomfantelijk mijn wenkbrauwen op.

‘Niet te geloven. Ik ben mee op schoolreisje,’ zucht Edfey wanhopig. ‘Goed. Tien minuten dan; geen seconde langer.’ Hij prutst aan zijn stopwatch, een van de functies die een Translatch heeft behouden.

Ik vergeet Téa en stier op de parfumerie af, bespuit me met parfums, test lippenstiften en werk als een razende mijn make-up bij. Ik heb nauwelijks oog voor mijn collega’s, maar zie vanuit mijn ooghoeken, stiekem genietend van mijn overwinning, dat ze zowaar mijn voorbeeld volgen.

Aahhh, shoppen! Dit lieve mensen; dit is mijn idee van het paradijs. Na die lange reis zat mijn mascara onder mijn jukbeenderen en het was gewoon geen gezicht. Hoewel ik niet echt het warme gevoel heb dat iemand hier daar op let.

‘Laat me eens zien,’ zegt Téa gretig als ze mijn nieuwe aankopen bewondert. We lopen samen naar buiten, met nog

zeker zesenthalve minuut winkeltijd over. Als we de Market inlopen, met onze collega's in ons kielzog, ben ik allang weer afgeleid. De Market is verreweg de grootste keten op deze verdorde aardbol. Niet alleen zijn de Market winkels overall prominent aanwezig; ze verkopen ook echt àlles. Zoals de nieuwe collectie tassen van...

‘Ja, dat is de nieuwe collectie,’ weet de verkoopster, die uit het niets is opgedoken, me te vertellen. Ik grijp een willekeurig exemplaar. Het is volmaakt. Ik sta er nog verliefd naar te staren als de zwartleren tas plots ruw uit mijn handen wordt gerukt.

‘Weet je wel niet hoeveel dieren hun leven daarvoor hebben moeten geven?’ Rhona zwaait gevaarlijk met de tas - mijn tas! - voor mijn neus. ‘Het is een schande dat ze die dingen nog verkopen. Het kleine beetje natuur dat we nog hebben moeten we beschermen!’

‘We gaan nu toch op zoek naar nieuwe diersoorten?’ vraag ik onverschillig als ik de tas van haar probeer over te nemen. Ze houdt hem alleen heel irritant buiten bereik.

‘Meiden,’ verzucht Daebob. ‘Ik snap sowieso niet hoe jullie aan winkelen denken met het vooruitzicht dat we hartstikke doodgaan.’

‘Wat fijn dat je onze dag verblijd met je optimisme.’ Ik rol met mijn ogen. ‘Wees blij dat je nu nog kàn winkelen dan.’

‘Winkelen doe je niet voor je plezier. Dat doe je doelgericht.’

‘We doen het al decennia lang voor ons plezier. Dat blijkt ook wel, waarom zouden winkels anders nog bestaan?’

‘Omdat jullie vrouwen nu eenmaal alles moeten kopen wat jullie zien,’ verzucht Daebob.

‘Die tas wordt niét gekocht,’ blèrt Rhona als ze haar armen beschermend om de tas heen legt.

‘Die slang is allang dood,’ verzucht ik vermoeid.

‘Het is krokodillenleer,’ antwoord ze boos. Haar haren zitten wilder dan anders, en haar hoofd is rood aangelopen van woede.

Rhona lijkt niet van plan te zijn om op te geven. En ik vermoed dat ik deze discussie niet ga winnen, dus houd ik mijn mond en kijk rustig verder naar andere tassen. Van nep leer dit keer, want ik *moet* gewoon een nieuwe tas. Dat ding dat we van professor Edfey mee hebben gekregen, ik durf het niet eens “tas” te noemen, is van waterdicht materiaal. Dat is natuurlijk hartstikke handig, maar zo zien ze er ook uit. Handig. Niet *fashionable*. Het zou me niks verbazen als er een parachute en een brandblusser uit komen zeilen (wat ook het gewicht van het onding zou kunnen verklaren). Niet dat je wat aan die dingen hebt, onderwater –maar toch. ‘Ik neem deze. Nu goed?’ Ik trek een gezicht naar Rhona, die alleen maar verontwaardigd snuift. Daebob rolt met zijn ogen en ik wil net een opmerking maken, als onze aandacht wordt getrokken door Lothar in het gezelschap van een, naar mijn mening, veel te knap meisje voor zijn doen. ‘Ik ben misschien niet de knapste hier,’ we zien allemaal hoe hij naar ons, en met name naar mij, wijst, ‘maar wel de enige die met je komt praten,’ horen we hem aan het arme ding vertellen.

Daebob schudt meewarig zijn hoofd. ‘Die jongen heeft meer testosteron in zijn strot dan in welk ander lichaamsdeel dan ook.’

‘Jongens, kijk dit eens. Verrekte handig.’ Saybal komt aanzetten met een mandje vol digitale gadgets en Gopro-camera’s. Ik zie Daebob met samengeknepen ogen kijken naar alle spullen die Saybal met zich mee sjouwt.

‘Geef eens.’ Daebob haalt het mandje overhoop. ‘De allernieuwste full 3D/HD-camcorder, en die hoeveelheid pixels...,’ somt hij op. Ik neem hem een beetje bevreemd op, want ik zie iets wat daar eerder nog niet was. Het grenst aan enthousiasme. ‘Ze kunnen tot 60 meter diep. Dit is fantastisch,’ kreunt hij dolenthousiast.

‘Ik dacht dat jij niet van winkelen hield?’ Ik trek mijn wenkbrauwen op.

‘Dit... Ik... Dit is geen winkelen,’ zegt hij betrapt. ‘Het is doelgericht inslaan. We gaan duiken, weet je nog? Dus wellicht kun jij beter dáár een kijkje nemen, want aan die krokodillenleren tas...’

‘... die niet gekocht wordt,’ helpt Rhona ons herinneren.

‘Aan die tas heb je dus niks. Maar wie weet hangt daar wel een *halte couture* duikpak voor je,’ sluit Daebob dan met een minachtend ondertoontje in zijn stem af.